

De la Conferència Internacional maoista a la Internacional Comunista

Camarades presents en aquesta Conferència Internacional, en nom del Moviment antiimperialista de l'Estat espanyol (MAI), rebim una salutació revolucionària de fermesa i combat. També volem felicitar al MPP per l'organització d'aquest esdeveniment, que s'està consolidant com a punt de trobada del sector revolucionari del moviment comunista internacional (MCI), i agrair a aquests camarades la seva invitació, que ens brinda l'oportunitat que vostès coneguin l'opinió de la nostra organització sobre els problemes candents del nostre moviment en el pla internacional.

El MCI es troba en un atzucac des de fa ja massa temps. La derrota final de la Gran Revolució Cultural Proletària i la desaparició de les il·lusions revisionistes amb l'enfonsament del “camp socialista”, varen certificar l'estancament i retrocés de tots els corrents que fins llavors es reclamaven del comunisme. Al bell mig d'aquesta desfeta generalitzada, el Partit Comunista del Perú va introduir amb força un fre al desànim i el derrotisme imperants que, en el nostre cas podem dir-ho, va influir en gran manera en el naixement i posterior desenvolupament del que avui en dia és la nostra organització. Nogensmenys, els successos de l'any 92 a Perú i, sobretot, la renúncia del Partit Comunista de Nepal (maoista) [PCN(m)] a prosseguir la Guerra Popular, quan es trobava en plena ofensiva estratègica, certifiquen, per a nosaltres, la fi del Cicle revolucionari que es va iniciar amb la Revolució d'Octubre de 1917, i l'encetament d'un període intermedi de recomposició ideològica i política del comunisme, la durada de la qual dependrà granment de la labor que realitzem els partits i destacaments d'avantguarda que en l'actualitat estem configurant progressivament la línia roja internacional. El ressorgiment de la Guerra Popular en el Perú, en primer lloc, junt amb els cada vegada més fermes posicionaments de partits i destacaments d'avantguarda enfront del revisionisme del MRI, en altre temps considerada fracció roja mundial del MCI i esdevinguda ara organització predominantment revisionista, liderada bicèfalament pel PCR dels EE.UU. i el PCN(m), confereix una rellevància especial a aquesta Conferència quant al paper històric que, per a nosaltres, cal que exerceixi com a inici de la recomposició del MCI per a superar l'atzucac en què es troba.

La situació internacional

Ens trobem davant la paradoxa d'haver de suportar una triple crisi global del capitalisme, que no li impedeix mantenir, alhora, una ofensiva reaccionària internacional contra el proletariat i els pobles oprimits. En primer lloc, una crisi financera, que és la que acapara la major part de les notícies, però que no és la que més afecta de moment a les classes treballadores. En segon i tercer lloc, un encariment de les fonts d'energia, en especial el petroli, i de les matèries primeres, que ha provocat una crisi alimentària estretament motivada i vinculada amb l'anterior, que són les que més afecten les capes populars. Són precisament els governs dirigits pels sectors més reaccionaris i valedors del liberalisme absolut els que mitjançant fons públics i nacionalitzacions fan front a la crisi amb l'aprovació i la col·laboració de les organitzacions sindicals. Estan aplicant el programa de les anomenades *terceres vies*, que fins ara defensaven les organitzacions reformistes. L'aristocràcia obrera i l'oportunisme polític, que vertebraven majoritàriament al proletariat a nivell mundial, abracen les receptes capitalistes, que tan familiars els hi són, per a evitar una major depauperació de les conseqüències de la qual ells en serien els primers afectats. A Europa, hem passat, en una dècada, del reclam de les 35 hores a l'acceptació de les 65 hores, sense que es produeixi una mínima mobilització seriosa que pogués suposar, si més no, una advertència per als governs reaccionaris de

la Unió. Les masses de treballadors mostren una resistència escassa i en general poc efectiva, les metes de la qual, davant l'absència generalitzada de direcció política comunista, no poden ser més que de curta volada. Amb això ens referim als defensors de l'anomenat *socialisme del segle XXI*, tan popular en alguns països d'Amèrica Llatina i amb tants seguidors entre els nostres revisionistes europeus. Dedins les files del proletariat hi ha una barreja de ràbia continguda en un mar de tedi i resignació, molt estesos i potenciats per l'individualisme i el corporativisme a qual l'oportunisme polític i sindical del reformisme les sotmet, però res que palesi un salt qualitatiu en la seva lluita cap a llur emancipació.

Aquesta és la tònica dominant, a despit dels comptats enclavaments del món en què s'està desenvolupant en les seves fases inicials la Guerra Popular. Per tot això, senyoregen les lluites de masses de caràcter espontani de cap a cap del planeta, siguin aquestes sindicals o bé es tracti dels conflictes armats dels pobles que són subjugats directament per la bota militar de l'imperialisme. Aquestes lluites protagonitzen, avui, la sempiterna resistència de les masses a l'explotació social i a l'opressió nacional. Res a veure, per exemple, amb els anys seixanta, quan les lluites socials i d'alliberament aixecaven majoritàriament la bandera roja i percaçaven el socialisme, malgrat les distintes visions que se'n tenien, no sempre les més correctes.

Davant d'aquesta situació objectiva en la qual es desenvolupa l'ofensiva reaccionària a escala planetària al mig de la pròpia crisi capitalista, l'encara incipient desenvolupament de les guerres populars i el predomini de les lluites armades antiimperialistes dirigides per organitzacions reaccionàries de caràcter religiós i nacionalista, unit a la posició defensiva que arrossega el caràcter generalment espontani i econòmic de les lluites de resistència de la classe treballadora per evitar l'empitjorament de les condicions de la seva explotació, són signes inequívocs de què no hi ha una ofensiva estratègica revolucionària mundial. Malgrat que les condicions objectives socials i polítiques de l'imperialisme representen un terreny favorable per a iniciar dita ofensiva, l'absència completa del factor subjectiu l'esdevé impossible. No pot existir una ofensiva revolucionària mundial que no vagi aparellada amb el procés de reconstitució de la Internacional Comunista. L'organització del partit mundial de la revolució comunista serà el millor vehicle per a estendre l'influència internacional dels èxits que deparen els processos locals de Guerra Popular, influència que actuarà com a catalitzador d'altres processos de reconstitució i d'inici de la Guerra Popular pertot arreu, estenent-se i ampliant-se fins a crear les condicions reals, polítiques i militars, de pas a l'ofensiva estratègica de la Revolució Proletària Mundial (RPM).

El moviment comunista internacional i les tasques actuals

El MCI és una massa heterogènia de partits i agrupaments internacionals de corrents contraposats que, en la seva majoria, abracen l'oportunisme polític i el revisionisme ideològic, tant dogmàtic com reformista.

Els pitjors averanys s'han confirmat sobre el Moviment Revolucionari Internacionalista (MRI) d'ençà que el camarada Gonzalo els exposés, des dels seus orígens, en el sentit de considerar al MRI només com un pas en la reconstitució de la Internacional Comunista i a condició de que seguís una línia ideològica i política justa i correcta. Els diferents plans en què resumia el camarada Gonzalo els problemes que enfrontava el MRI s'han aguditzat i l'han transformat en el seu contrari, en deturador de la revolució comunista mundial. El que està succeint al Nepal és, en aquest sentit, d'allò més allisonador. En l'ideològic, el MRI no sols no ha avançat en la comprensió del marxisme-leninisme-maoisme, sinó que està contribuint a incrementar la confusió, afavorint al revisionisme i fent passar per plantejaments ideològics correctes el que és pur oportunisme, emmotllant forçadament als seus interessos liquidacionistes principis fonamentals a fi de recolzar l'abandó de la línia de Guerra Popular. En el polític, ha permès que l'agenda de l'imperialisme marqui l'actuació

del PCN(m) i justifiqui llur arriada de la bandera roja. Ha renunciat a la reconstitució de la Internacional, afavorint el policentrisme al seu si, i ha abandonat la línia de masses que hauria de tenir com a objectiu la reconstitució de partits comunistes per a iniciar i desenvolupar la Guerra Popular. Ha renunciat a forjar-se en direcció de la revolució comunista mundial i, respecte a la lluita entre les dues línies, l'ha substituït pel liberalisme en les opinions i la no ingerència en els assumptes i decisions de cada un dels seus membres. Tots aquests problemes, en no ser manejats justament i correcte, han esdevingut fenòmens de desarticulació. Les preocupacions que detenia el camarada Gonzalo en els anys vuitanta s'han vist confirmades.

Per al MAI, la situació està madura per a escindir definitivament el MRI i amb això al MCI en dues ales. La tasca de moure's en fracció interna dins del MCI, que es concretava a participar dins del MRI, ja no pot afavorir la línia revolucionària internacional, sinó només retardar l'aglutinament de l'ala esquerra i el correcte i útil desenvolupament de la lluita entre les dues línies. Romanent actualment dins del MRI no s'és referent de la línia revolucionària internacional, ja que aquesta queda oculta sota la direcció revisionista, genera falses expectatives de canviar progressivament els membres que abracen la Línia Oportunista de Dretes (LOD) i no permet establir clarament l'imprecindible delimitació entre revisionisme i línia roja. Al contrari, s'abona, amb la presència al seu si de l'ala esquerra, l'aparença d'organisme internacional revolucionari davant el conjunt de l'organització, emmascarant el seu revisionisme.

Tenint això en compte, aquesta Conferència hauria de representar el primer pas en el camí cap a la reconstitució de la Internacional Comunista, aglutinant l'esquerra del MCI. La situació actual no permet organitzar-la basant-se en un programa ideològic, com en seria l'obligació a l'hora d'assumir el maoisme com a condició prèvia, principalment perquè el propi maoisme no ha resolt definitivament la seva condició de desenvolupament del marxisme-leninisme, mantenint-se vertaders i importants punts per aclarir, situació per la qual encara hi ha organitzacions que tenen les seves reserves a assumir la ideologia tal com la plantegen la majoria dels destacaments que es defineixen com a maoistes.

Tenint-ho en compte, és per al MAI una qüestió ineludible la realització del balanç global del Cicle revolucionari d'Octubre, a fi de reconstituir la ideologia comunista partint des del punt més elevat de l'experiència del Cicle, la Gran Revolució Cultural Proletària xinesa, i del desenvolupament més elevat assolit per la nostra ideologia, el marxisme-leninisme-maoisme. Valgui com a exemple d'això la necessitat d'abordar amb profunditat, des del mateix maoisme, l'encara inèdita anàlisi sobre la Revolució Cultural a la llum de l'encertada i nova consigna de desenvolupar la Guerra Popular fins al Comunisme. Aquesta consigna implica, de fet, una síntesi de balanç, però sense anàlisi prèvia; implica no un balanç general, sinó avaluacions parcials d'episodis puntuals presos aïlladament de la nostra rica experiència històrica, mètode erroni que només pot generar confusió i obstaculitzar la definició ideològica correcta. Si s'introdueixen innovadores consignes que impliquen una reflexió crítica sobre aquesta experiència, és necessari fer explícita la necessitat d'aquesta reflexió com a tasca política col·lectiva del nostre moviment. Aquest problema i aquesta necessitat, que es reconeixen en els fets, no poden resoldre's de gairell ni furtar-se com a tasques polítiques de la reconstitució del MCI. I el pitjor és que aquest mètode contraproductiu impedirà extraure totes les lliçons que ens ofereix l'experiència de la RPM. Per exemple, en el cas que hem al·ludit, la consigna de *Guerra popular fins al comunisme* obliga al replantejament global del problema del model de societat de transició, en particular, dels principis i mètodes de la construcció del socialisme. A la Xina, la revolució cultural ni es va idear ni es va realitzar des de la Guerra Popular, i ara, atès que es conquereix el poder, aquesta nova orientació implicarà el manteniment i desenvolupament de la Guerra Popular durant tot el període de transició socialista de Dictadura del Proletariat, variant, si més no, les prerrogatives de la possible i previsible revolució cultural.

Assumint, doncs, l'inconvenient del problema ideològic encara per resoldre, la situació

demanda i permet que l'ala esquerra del MCI s'agrupi entorn de la Línia Política General de la revolució proletària, acceptant els seus elements cardinals. Aquests suposen, fonamentalment, la Guerra Popular com a estratègia per a la revolució comunista i el suport de les guerres populars que ja s'han iniciat, i, seguint la valuosa experiència del Partit Comunista del Perú, suposen amb caràcter previ la defensa i posada en pràctica de plans de reconstitució de partits comunistes als països que no en tenen, que són la immensa majoria, per a, posteriorment, militaritzar-los en l'inici y en el procés de desenvolupament de la Guerra Popular. A més, és tasca cardinal coordinar i enfortir el desenvolupament de la lluita intransigent contra el revisionisme. La resolució del problema ideològic requereix prosseguir amb la lluita entre les dues línies en el si de l'ala esquerra del moviment comunista. Si no hi ha la Internacional revolucionària, és que no existeix Partit Comunista internacional. Això és així perquè manquem, a aquest nivell, de Base d'Unitat Partidària, per la qual cosa és impossible realitzar la unitat revolucionària entre els nostres diferents destacaments sobre la base d'una plataforma ideològica. L'única possibilitat per a respondre a la necessitat de constituir el referent mundial per la revolució comunista és establir la nostra unitat assentant-la en la lluita pels nostres objectius polítics comuns i en lluita permanent contra el revisionisme per a contribuir a delimitar davant les masses treballadores.

Reconeixem al Partit Comunista del Perú com a partit de nou tipus reconstituït que, per la seva experiència de Guerra Popular en distintes tessitures, ocupa la trinxera d'avantguarda de la RPM. Per aquesta raó, la situació l'hi demanda, i nosaltres ens en fem ressò, l'assumpció de la responsabilitat de convertir-se en eix central al voltant del qual es vertebrí i aglutini progressivament tota l'ala esquerra del moviment comunista revolucionari, a fi de configurar l'embrió de la que ha d'esser la futura Internacional. Aquest és el transcendental paper històric que el PCP està cridat a escometre a nivell mundial i la posició del qual s'ha guanyat gràcies a la seva trajectòria. Dels aquí presents depèn en gran manera que aquest objectiu immediat pugui assolir-se. Així és com el Partit Comunista del Perú complirà el seu paper de base de suport de la RPM. Per consegüent, la tasca principal de tot comunista a cada país és la de perseverar en la lluita contra el revisionisme per generar partits comunistes, que serà, al seu torn, el millor suport per a l'avantguarda mundial, la Guerra Popular en el Perú i en els altres llocs del món on hagi començat o estigui per iniciar-se el seu desenvolupament. Cridem a emular el camí que fa dècades va emprendre el Partit Comunista del Perú per a reconstituir-se, combatre intransigentment contra les respectives línies oportunistes i preparar-se per a l'inici de la Guerra Popular.

Les tasques del MAI a l'Estat espanyol

La nostra organització, seguint l'exposat anteriorment, se situa com a destacament d'avantguarda contra tot tipus d'oportunisme polític i revisionisme ideològic. Actualment, el proletariat de l'Estat espanyol no té organització i guia, per la qual cosa el nostre objectiu estratègic immediat és la reconstitució del Partit Comunista a l'Estat espanyol. Per a això, és imprescindible combatre paral·lelament i infatigable els programes polítics que estableixen etapes intermèdies anteriors al socialisme i que substitueixen la revolució comunista i la Dictadura del Proletariat per la reforma "democràtica" de l'Estat burgès. En el nostre país això s'ha concretat en la defensa de III República, sota la bandera de la qual s'aglutinen tots els partits i grups revisionistes. És la forma com ha pres cos la tesi praxandista del "període intermedi de reforma política". Per això, en el nostre cas, és motiu principal de delimitació política entre revolució i contrarevolució, lluita que expressa el caràcter internacional de la lluita de classes i de la lluita entre les dues línies en el nostre país. D'altra banda, en nom del maoisme, també s'alcen petites agrupacions que, o bé són portaveus de la Línia Oportunista de Dretes internacional, o bé, s'han desviat irremissiblement cap a la defensa de línies polítiques de caire nacionalista. En la lluita en contra seu també hi estem abocant tot el

nostre interès i saber. Seguint aquesta tasca de combatre els falsos comunistes i als falsos maoistes a l'Estat espanyol, delimitant contundentment amb tot revisionisme i oportunisme, breguem per unir els revolucionaris a fi de construir un incipient pol polític que es converteixi en referent de la classe i que creï les bases per a la futura culminació de la reconstitució del Partit Comunista en el nostre Estat.

Camarades, El MAI desitja que els objectius traçats pels organitzadors d'aquesta Conferència siguin coronats amb el triomf. Saludem anticipadament la realització reeixida del Segon Congrés del Partit Comunista del Perú, però també desitgem compartir la nostra esperança que aquesta Conferència Internacional no s'esgoti en el compliment d'aquesta tasca, sinó que ultrapassi les perspectives inicials i basteixi una nova fita del proletariat internacional obrint el camí cap a la reconstitució de la Internacional Comunista.

**Per la reconstitució de partits comunistes revolucionaris!
Per la reconstitució de la Internacional Comunista!
Guerra Popular fins al Comunisme!**

25 d'Octubre del 2008

Moviment antiimperialista (MAI)